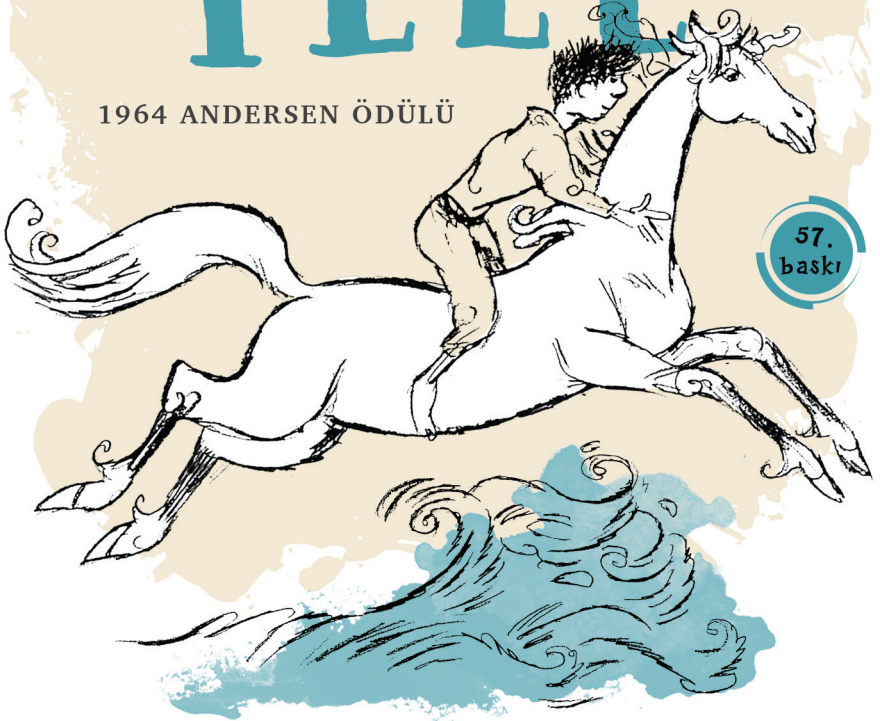

RENÉ GUILLOT

BEYAZ YELE

1964 ANDERSEN ÖDÜLÜ

57.
baskı

Çeviren: Saadet Özen
Resimleyen: Mustafa Delioğlu

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Crin-Blanc, René Guillot

© Hachette Livre, 1996

Bu eserin yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla satın alınmıştır.

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 1981

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-510-082-1

1. Basım: 1981

57. Basım: 4000 adet, Şubat 2024

Çeviren: Saadet Özen

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Düzeltili: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Vizyon Basımevi Kâğıtçılık Matbaacılık

ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 52098

Adres: Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z

Beylikdüzü - İstanbul

Beyaz Yele

RENÉ GUILLOT

Çeviren: Saadet Özen

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

RENÉ GUILLOT

1900 yılında doğdu. Öğretmen olarak çalışmak üzere Senegal'e gitti, 20 yıldan fazla Afrika'da yaşadı. Bu kıtadan esinlenerek pek çok kitap yazdı: *Afrika Anlatıyor* (1933), *Leopar Kpo*, *Kedilerin Kralı*, *Sirga: Vahşi Afrika'nın Kraliçesi*, *Oworo*. 1946 yılında *Les Équipages de Peter Hill* adlı kitabıyla Serüven Kitapları Ödülü'nü aldı. Albert Lamorisse'in 1952'de çektiği *Beyaz Yele* adlı filminden esinlenerek 1959'da *Beyaz Yele*'yi yazdı. 1964'te de en önemli çocuk edebiyatı ödüllerinden Hans Christian Andersen ödülünü aldı. *Aslan Sirga*, *Fillerin Efendisi* adlı kitapları sinemaya uyarlanan René Guillot 1969 yılında Paris'te yaşamını yitirdi.

İçindekiler

At Hırsızları.....	7
Kısrağı Kaçırmak	17
Koca Seyis Antonyo.....	27
Beyaz Prens	36
Av Zamanı.....	40
Rüyalar Gerçek Olunca	47
Bahar Yarışları	61
Beyaz Yele Kayıplara Karışıyor	74
Şehirde Bayram.....	80
Atların Efendisi.....	90
Güzel Bir Rüya Gibi.....	98

At Hırsızları

“Sular yine alçalmış,” diye geçti aklından Folko’nun.

Ayaklarının altında, kurt yeniği emektar kayığın, çamurlu dibi taradığını hissetti. Çamur adalarının arasındaki en zorlu geçitteydi.

Folko, Kamarg bataklığındaki bütün su yollarını avucunun içi gibi bilirdi. Onun harikalar diyarıydı bataklık. Çoğu akşam adeta kraliyet topraklarını gezen bir prens gibi dedesi Ösebyo’nun ufak kayığına atlayıp tek başına keşfe çıkardı, şimdi yaptığı da buydu.

Masmavi gökten, sakın sulardan kurulu bu uçsuz bucaksız dünya ona, Folko’ya aitti.

On iki yaşına göre gösterişli, güçlü kuvvetli bir çocuktü.

Kayığın kış tarafında ayaklarını ahşap kenarlara sıkıca basmış, sırtığını çamura sımsıkı daldırmıştı.

Ter içindeki yüzüne yapışan, gözlerinin üstüne kadar inen karman çorman saçlarının arasından parmaklarını geçirdi. Sonra öne eğilip kayığı yürütmek için var gücüyle sırtına abandı.

Ufak kayık nihayet sazlarla kaplı bataklıktan kurtulabilmiş, külrengi dalgalarda sessizce süzölmeye başlamıştı.

Folko sevinmişti.

Bataklığın en ucuna, aklından hiç çıkmayan o geniş kara parçalarına sürecekti kayığı.

O topraklardaki meralarda yaban at sürüleri yaşardı. Folko bazen, bir kum ve güneş bulutunun içinde, yelelerini rüzgâra vermiş dörtlüde koşarken görürdü onları.

Bu harika atlar Folko'nun rüyalarından hiç çıkmazdı.

Dedesi Ösebyo'ya kalırsa torunu onun yolundan gidip balıkçı olacaktı. Hayır, Folko balıkçı olmayacaktı. Büyünce boğalara ve at sürülerine seyislik edecekti. Daha iyi bir iş var mıydı şu hayatta? Bütün gün at sırtında... Kara boğa sürülerinin peşinde dörtlüde koşarsın... Yaban atlarını yakalayıp ehlileştirirsin.

Işık alçalıyordu.

Kararan gökyüzünde pembe bir tül gibi süzölen flamingolar, bütün görkemleriyle batan günün bulutlarında kayboldular.

Serin bir esinti sazların boynunu büktü. Bir saate kalmadan gece km olacaktı.

Folko birden kayığın ilk kez onu evinden bu kadar uzağa srklemi olduğunu fark etti. Geri dönme vakti gelmişti.

Folko hayallere dalınca çiftlikten yola çıkarken niyetinin bataklıkta maceraya atılmak olmadığını unutmutu.

Dedesı sebyo, birkaç gün önce birlikte geldikleri ağları toplamaya yollamıtı onu.

“Kreklere asılırsam hâlâ yetiebilirim,” dedi içinden.

Sırığına abandığı gibi kayığın burnunu eviriverdi. Kayık ağırdı. Kurt yeniği tahtaların arasından içeri su sızıyor, Folko'nun ayak bileklerine kadar çıkıyordu. İki- de bir durup eski püskü balık kovasıyla suyu boaltması gerekiyordu.

Folko sonunda kayığını kıyıya çevirmeyi baarıp sıırığını burun tarafından yere saplayarak sazların arasına sabitledi.

Bu akam bataklığın ucuna tesadüfen gelmiş, tesadüfen sık alılıarın karayı sakladığı bu yerde durmuştu. Folko'yu dlerini süsleyen Őeyin karşısına sadece tesadüftü getiren.

Elinde dibi delik kovasıyla kayığın içinde çömeldi. İte tam o anda sazların arasından hafif bir ses iitir gibi oldu.

Su içmeye gelen bir hayvan olmalıydı.

Folko'nun ikide bir burun buruna geldiği, bıyıkları-

nın arasından alay eder gibi bakan kahverengi kunduzdu belki.

Yaprak kımıldamıyordu artık.

Akşamın derin sessizliğinde kayığın kenarlarına çarpan suyun hafif şıptısından başka ses duyulmaz olmuştu.

Folko birden hemen iki adım ötesinde, ayna gibi parlayan hareli suya düşen, hafif bulanık görüntüyü fark etti.

İncecik iki kulağı, durmadan açılıp kapanan iki kara gözüyle beyaz bir siluet giderek belirginleşiyordu.

Nabızı birden hızlanan Folko soluğunu tutarak usulca ayağa kalktı, büyük bir dikkatle sazları araladı.

Sudaki resim derhal silindi, sonra tekrar belirdi.

Folko gözlerine inanamayarak uzunca boynunu ileri uzatan muhteşem bir tayın karşısında durduğunu seçebildi. Dikkatle sudaki aksini seyrediyordu.

Güzelim tay bataklığın suyundaki yansımasını daha önce de görmüştü belki ama bu yaban at yavrusunun bir insan yavrusunu bu kadar yakından ilk kez gördüğü kesindi.

Tay aniden başını kaldırınca alnına düşen beyaz yelesi uçuşuverdi. Yelesinden kuyruğuna bembeyaz, kısıcık tüylerinde uzun bir ürperti dolaştı.

Küçük at ürkmüş, şaşırılmıştı. İncecik uzun bacakları biraz titriyordu ama kaçmıyordu. Ayaklarını çamura sıkıca basmış, Folko'nun karşısında kıpırdamadan duruyordu.

Derken göz göze geldiler.

Folko'nun hayranlık dolu gülümsemesi ürkek hayvancığı büyülemişti adeta. Tay gözlerini iri iri açmıştı. Nasıl da tatlı, nasıl da hüzünlüydü bakışları.

Atlar size ısınıp dost olunca böyle bakarlar yüzünüze. Kara dudaklarını hafifçe titreterek burun deliklerini açıp kapayarak sizinle konuşmaya çalışırlar.

Heyecandan bayılmak üzere olan Folko'nun tek korkusu bu harika tayı ürkütmektir. Parmağını bile oynatmaya çekiniyordu. Sonunda cesaretini topladı. Usulca eğilip çekine çekine tayı okşamak için elini uzattı.

Tayın kocaman gözlerinde birden bir kıvılcım çaktı. Hafifçe şahlanarak geriledi, sonra başını eğip bir sıçrayışta çalılıarın arasına daldı.

Folko hâlâ büyüünün etkisindeydi. Yoksa rüya mıydı bütün gördükleri? O güzelim hayal silinip gitmişti.

Çocuk kıyıya tırmandı. Çamurlu toprakta minicik toynakların izi kalmıştı.

Folko çalılarının arasına süzüldü.

Daha yirmi adım gidemedi kıp kızıl ovada, şişkin göğsüyle gösterişli, tıpkı tay gibi kar beyazı bir kısrağın gördü. Upuzun, gümüş yelesi omuzlarına kadar iniyordu. Birkaç adımda bir dişleriyle bir tutam ot yolarak karnını doyuruyordu. Ak yavrusu etrafında dört dönüyordu.

Folko ilerledi. Zamanın ilerlediği, havanın kararmakta olduğu aklından uçup gitmişti. Ösebyo dedesinin kulübesi çok uzaklarda kalmıştı. Çıplak ayakları kumda çit çıkarmıyordu ama kısrağın geldiğini sezmişti. Kişneyerek yavrusunu yanına çağırırdı, o da ikiletmeden dötrnala koşup annesinin bacaklarının arasına sokuldu.

“Kaçacak,” diye geçti Folko’nun aklından.

Yılkı atları yani yabancı atlar çok huysuz olur. Kolay kolay kimseyi yanlarına yaklaştırmaz.

Ne var ki Folko büyük bir şaşkınlıkla kısrağın ürkmüş görünmediğini fark etti. Hatta hayvan Folko’ya birkaç adım yaklaştı bile. Sonra durup usul usul yanına sokulan çocuğa gözlerini dikti.

“Güzelim benim,” dedi Folko. “Benden korkmuyorsun, değil mi?”

Artık kısrağın bir adım ötesindeydi. Kısrağın o beyaz, uzun yüzünü ona uzattı. Çocuğun suyun tuzundan, rüzgârdan keçeleşmiş saçlarını yiyecekmiş gibi uzun uzun kokladı.

“Dur canımın içi... Dur okşayayım seni...”

Folko, parmaklarını kısrağın ipek gibi yelesine daldırdı. Başını çocuğun omzuna değiyordu.

Ne var ki Folko'nun gözü o sevimli taydaydı. Annesi ne kadar sokulgansa yavrusu o kadar yabaniydi. Annesinin bacaklarının arasında çifteler atıyor, Folko'yu dişlemeye çalışıyor, kısarak burnunu kocaman diliyle yalayarak yavrusunu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Oysa anlaşılan yavru atın gönlünü okşayacak olan şey Folko'nun yumuşacık, kadife gibi sesiydi:

“Sakin ol Beyaz Yele... Sakin ol...”

Beyaz Yele! Bu hoş isim Folko'nun dudaklarından birden çıkıvermişti. Tay güzeli çabucak benimseyecekti bunu.

“Korkma sakın. Yine geleceğim Beyaz Yele. Hem de çabucak. Arkadaş olacağız seninle.”

Gece bastırmadan kulübeye yetişebilmek için fazla vakti kalmamıştı.

Folko yel gibi kıyıya koşup kayığına atladığı gibi sırığını daldırdı, sonra kulübeye doğru var gücüyle sırığına abandı.

* * *

Folko, iki adamın uzaktan atlarla yakınlaşmasını izlediğini bilemezdi. Çalılıkların arkasına iyice sinmiş, Folko'nun uzaklaşmasını bekliyorlardı.

At hırsızlarıydı bunlar.

Folko'nun kayığı neredeyse burunlarının dibinden geçiyordu.

“Kesin görmemiş midir bizi?” dedi usulca genç olan. Kulağında altın halkaları vardı.

Kır saçlı, yanık yüzlü ihtiyar sırıttı:

“Amma korkaksın! Bacak kadar çocuk yahu!”

“Haralardan olmasın sakın?”

“Değil,” dedi ihtiyar. “Haralar buradan dört kilometre. Bataklığın ortasındayız. Buraları avucumun içi gibi bilirim. Daha önce de geldim zaten, bir yıl oluyor... Gördün ya Pedro, Allahın sevgili kuluymuşuz. Kısırak sokulgan bir şey. Bacaksıza huysuzluk yapmadı.”

“Belki onu tanıyordur.”

“Yok,” dedi ihtiyar.

“O zaman demek ki bu kısrağa daha önce birileri binmiş.”

“Orası kesin Pedro.”

“İşin zor kısmı taydan kurtulmak,” dedi kulağı halkalı olan.

“Tayı bana bırak,” diye sırttı ihtiyar. “Ben bunların ciğerini bilirim. Sen kemendi hazırla, ipi de bana ver, gerisine karışma. Taktiği biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum, biliyorum. O da ne yahu? Hayvan huylandı mı ne? Havayı kokluyor. Kokumuzu mu aldı yoksa?”

“Hiç canını sıkma Pedro. Rüzgâr bataklığa doğru esiyor, kokumuzu alamaz. Gecenin eli kulağında. Kısrak neredeyse sürüsüne gider. Haydi, vakit daraldı.”

“Ben çalılardan dolaşayım,” dedi genç olan.

“Olur. Açıktan al. Sonra saklanıp kısrığın önünü keseceksin. Ben de şu ağaçların oraya doğru sürüneceğim. Anlaşıldı mı? Sen burada bekliyorsun. Ben kısrığı ürkütüyorum. Hayvan korkup kaçıyor. Anası ayrı düştüklerini anlayamadan ben yavruyu zapt ediyorum. Sen de kısrığın ön ayağına kement atıp hayvanı yuvarlıyorsun. Kucağımıza düşer. Haydi bakalım Pedro... Çocuk gitmiştir artık.”

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

RENÉ GUILLOT

BEYAZ YELE

Yüreği sevgiyle dolu, cesur, sabırlı, yoksul bir balıkçı çocuğu: Folko. Başiboş at sürüleriyle özgürce dolaşan, yabanıl, bembeyaz, uzun kulaklı, kara gözlü bir yılık atı: Beyaz Yele. Bataklıklar, sazlıklar, göller, dağlar... Doğanın içinde doğup gelişen sıra dışı bir dostluk.

On iki yaşındaki bir çocukla beyaz bir at arasındaki büyük dostluğun hikâyesi bu. Çocuklarla atların sonsuza kadar arkadaş kaldığı büyülü bir adaya yolculuk... Hans Christian Andersen ödüllü Fransız yazar **René Guillot**'nun en çok okunan romanlarından *Beyaz Yele*, çocuk kütüphanelerinin ve her yaştan okurun olmazsa olmazı.

roman

YAŞ	9	10	11	+
-----	---	----	----	---

cancocuk.com

ISBN: 978-975-510-082-1

9 789755 100821